

slovenske kulturne akcije

Leto VI - 14 VOCERO DE LA CULTURA ESLOVENA 31. 7. 1959

RESNA NEVARNOST

Za nami je pet let delovanja. Izkušnje so nam rodile mnogo sklepov in marsikaj se je razjasnilo. Ugotovili smo lahko, kako daleč moremo iti, in kje so težave, kje je treba odpreti, da bo prehod lažji. Izdali smo lepo število publikacij in na več prireditvah smo mogli pokazati, kje je naša glasbena kultura in kam stremi sodobno gledališče.

Ta način dela je bil tak, da nas je ponekod zapeljal že v rutino in nekatere težave rešujemo že po nekih določenih pravilih. Navadili smo se drug na drugega in ker smo postali v nekem oziru družina ljudi, ki enako mislijo in imajo iste prijeme za delovanje, smo pri tem včasih mnogo spregledali, ali pa se težav začeli zavedati šele tedaj, ko je bilo skorajda prepozno.

Povsod srečavamo vedno imena istih, ki pišejo in ki nastopajo. Po petih letih bi moral biti odmev ustvarjanja večji kot je. Naše delo bi že moralo pobuditi mnogo tistih, ki so v zamejstvu prenehali delovati ali pa so mislili, da lahko ostanejo ob strani. Ker se naše število ni povečalo v dovoljni meri, se čuti neka utrujenost in marsikdo se ozira na vse strani, kje bi našel koga, ki bi mu priskočil na pomoč, ali ga nadomestil v tej ali oni funkciji.

Problem je širši, ker ne zajema samo nas! Vprašali smo se, kdo sploh še more kulturno kaj delati in odkod prihajajo tisti, ki še lahko žrtvujejo dovolj časa za študij in pisanje. Prva ugotovitev je bila, da moreta kulturno delovati samo še duhovnik in intelektualci, ki je že doma globoko jadril v brazdah književnosti ali javnega delovanja. Če pogledamo na imena tistih, ki pišejo, je med njimi lepo število duhovnikov. Njihov poklic je tak, da so mu mogli ostati zvesti tudi v zamejstvu. Vsi drugi intelektualci so morali najprej iskati dela v najrazličnejših poklicih in le tisti, ki so bili dovolj močni, da so ostali zvesti kulturnemu ustvarjanju, so mogli delovati, vendar z največjimi žrtvami. Le malo jih je, ki imajo tak poklic, da lahko kulturno delajo. Mogli bi jih prešteti na prste ene roke.

Muza svojih izbrancev ne izbira po poklicih! Kjer v domovini ni bilo mogoče drugače, tam je kulturni delavec apeliral na javnost in v večini primerov mu je bil dano, da je prejel službo, kjer je mogel ustvarjati. Tega v zamejstvu ni!! Naravno je, da tisti, ki še delujejo, začenjajo omagovati, ali pa jih duši razočaranje nad odmevi, ki jih njihovo delo žanje med rojaki. Novih sil ni, sedanji še delujejo; njih delo je res več kot žrtev. Vtisi od tu in tam kažejo, da se bo položaj še slabšal.

(Dalje na 4. str.)

„Špričo Levčevega, Breznikovega in Breznik-Ramovševega pravopisa, ki so bili skromnega obsega, se je SP 1950 predstavil kot dokaj zajetna knjiga z 930 stranmi. Bil je vsekakor velik napredek, čeprav še daleč od popolnosti: Nadrobno, mestoma celo žolčno pretresanje ob izidu, nato sedem let rabe pri pisateljih in prevajalcih, v gledališču in radiu, po uredništvih in založbah, vse to je osvetlilo marsikatero nepopolnost in namignilo, v katero smer naj krene nova izdaja. Resda je poglavitna odlika vsakega pravopisa stalnost, vendar s tem ni rečeno, da ga ne kaže izboljšati; izpopolniti in poenostaviti, kadar se pokaže potreba in nanese prilika. Menim, da SP 1960 ob vsestranskem sodelovanju pišočih javnosti lahko sprostí naše precej zamotano pisanje in včasih nekam izumetničeno knjižno izreko približa živi govorici.“

A. Bajec: Pred novo izdajo SP.
Jezik in slovstvo, str. 145.

T i s k a s e :

DANTE:

BOŽANSKA KOMEDIJA

I. del : Pekel

Prevedel Tine Debeljak

I z š e l j e :

ZGODOVINSKI ZBORNIK

Uredil Marijan Marolt
str. 200

CENA: 70.— pesov

Dobite ga lahko v upravi SKA, Alvarado 350, Ramos Mejia, in v Dušnopastirski pisarni

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Literarni odsek

Šesti kulturni večer bo v petek dne 31. julija 1959 od 19.30
v dvorani Slovenske hiše, Ramon Falcon 4158

Predava prof. Al. Geržinič

KAJ JE IN KAKŠNA JE SLOVENŠČINA

(Drugi del.)

Sedmi kulturni večer bo v soboto dne 22. avgusta 1959.

Spored bomo objavili v listih.

— VLJUDNO PROSIMO:
Upravi manjkajo naslednje številke GLASA: letnik I., številke 1; letnik II., številke 2, 4, 5, in 7/8; letnik III., številke 9; letnik VI., številke 4. Kdor bi nam jih mogel odstopiti, mu povrnemo stroške. — Ali bi mogel kdo za nekaj časa posoditi knjižnici SKA knjigi: Alojzij Res: Dantejev zbornik, izšel 1922; Dante, Novo življenje, prevedel I. Zlobec?

naši večeri

— Peti kulturni večer je zajel zanimivo snov, ki je prav te čase zelo razgibala slovensko javno mnenje. Prof. Al. Geržinič je izbral za naslov svojega predavanja probleme našega jezika: Kaj je in kakšna je slovenščina. Večer je bil v dvorani Slovenske hiše in ga je v imenu literarnega odseka vodil dr. Tine Debeljak.

Predavatelj je razdelil snov tako, da jo bo podajal v dveh večerih. V uvodu je najprej označil tiste, ki trde, da slovenščina sploh ni samostojen jezik in sicer je pri tem navajal tiste, ki to delo opravljajo v tujini in domovini. Za tem je podrobno podal pregled razvoja slovenskega jezika, nakazoval smeri, kam se razvija in kakšno je trenutno stanje jezika. V petek dne 31. julija bo sledil drugi del.

Odmev je bil izredno velik in je bilo poslušalcev toliko kot na malokaterem večeru. Dasi je bila snov zelo razsežna in nikakor lahka, se je pri debati oglasilo kljub temu lepo število tistih, ki so mogli dodati iz svojega izkustva ali pa navesti kaj posebnosti.

kronika

— Slovesno je proslavil svoj srebrnomašniški jubilej direktor slov. duš. pastirstva g. Anton Orehar. Najprej je bila slovesna maša pri sv. Juliji, nato pa proslava v dvorani Slovenske hiše na Ramon Falconu 4158 (dne 12. julija 1959). — Med tistimi, ki so častitali, je bil tudi predsednik Slov. kult. akcije Ruda Jurčec, ki je poudaril zlasti tiste okoliščnosti, ki streme za tem, da podpro sleherno pozitivno, zlasti pa še delo intelektualcev in kulturnikov. Direktor Orehar je pokazal širokogrudnost, s katero je pozdravil vsako pozitivno pobudo. Temu je takoj sledilo globoko zaupanje do tistih, ki so delali, in vedno jim je potem nudil ljubezen, ki se je kazala predvsem v zaščiti in podpori, ki ju je v obilni meri vedno vsem nudil. Če je danes med nami toliko tako lepo delujočih ustanov, tedaj je to v veliki meri sad takšnega vrednotenja.

odmevi

— "Hrvatska revija" (IX - 22) objavlja članek o slovenski kulturni delavnosti. Prinašamo ponatis:

"Mi smo svojedobno zabilježili veliko nakladniško djelatnost, koju Slovenci razvijaju v tujini (HR - VI, str. 381), gdje "Slovenska kulturna zajednica" u Bz. Airesu izdaje tako grafički lijepa i književno vrijedna djela, da bi se njima mogao podičiti i nakladnik, koji bi radio pod normalnim prilikama, a ne u tujini, gdje se treba boriti s mnogim vidljivim i nevidljivim poteškoćama, posebno novčaninim. Stoga, takav rad zaslužuje posebnu pažnju. Mi nismo u stanju, zbog više razloga, posebno se osvrnuti na pojedine knjige, ali ih želimo za naše čitatelje barem zabilježiti, da se upoznaju s kulturnim uspjesima Slovenaca.

obrazi in obzorja

O reviji Meddobje je na kulturnem večeru "Iz za kulis" poročal sourednik Ruda Jurčec. V izveščku prinašamo nekatere misli.

KAKO JE Z NAŠIM JEZIKOM?

Pred kratkim smo mogli brati v pismu iz Evrope, da doma naše revije in knjige bero in da kulturno delo emigracije iz zanimanjem spremljajo. Pri tem ugotavljajo marsikaj in med drugim tudi to, da naš jezik peša, da ni lep in izgublja na življenjskosti. Kaj je danes z našim jezikom? Saj smo že več ko eno desetletje odtrgani od domače grude in rodne govornice.

Ali res pišemo čisto drugačen jezik? Gotovo je naš jezik zelo različen od tistega, ki ga je pisal rod tik pred nami. Toda to se ne dogaja samo nam, ampak tudi tistim v domovini. Predvsem jezik ni več tisto, kar je bil nekoč. Pisatelji in pesniki niso ustvarjali samo umetnin in literarnih vrednot, ampak so se poprej morali z vsemi ostalimi javnimi delavci postavljati v prvo vrsto, da so branili narodne svetinje, med katerimi je bil na prvem mestu zlasti jezik. Beletrist ni bil samo ustvarjalec, bil je tudi vojak na straži, čigar naloga je bila, zapirati vrata vdoru sovražnika, kakor je bila dolžnost drugih javnih delavcev graditi utrdbе na drugih postojankah. Jezik ni bil samo literarna umetnina, ampak je bil nekaj desetletij bolj predmet za filološko obravnavanje; branil se je tujk, iskal osnov v kar najbolj odmaknjenih predelih ali v starih rokopisih, besedilih. Pri tem so včasih rastle knjige in umetnine, ki so bile po svojem jeziku komaj še razumljive in čimbolj se je to pretiravalo, tembolj je tudi rasel odpor proti takemu nasilnemu "jezikovanju" samo zaradi jezika. Zlasti pri nekaterih prevodih iz klasike se je poznalo, da so prevajalci šli pri iskanju izrazov tako daleč, da bi marsikatero knjigo moral bralec brati s posebnim slovarjem. Ko so "gradili" jezik, so kar pozabljali, zakaj pišejo. Splahnela je skrb za notranjo vrednost literarnega dela, ker je bilo pozdravljeno vsako delo, ki je bilo napisano, ker je že kot tako za jezik nekaj pomenilo. Pisali so lep jezik, umetniška vrednost še ni bila pogoj.

Danes se nam zdi jezik izpred pol stoletja že nekoliko arhaičen. Zanimivo je, da — osebno — dobivam tak vtis, ko prebiram župančiča, manj pa se me loteva ta občutek, kadar berem Cankarja. In vendar so tudi pri Cankarju izrazi ali stavkovne tvorbe, ki bi jih danes ne mogli več zapisati, ne da bi se zazdelo, da so potvorjene.

Ali pa: kadar danes prebiram ljubljanske revije ali izvirna dela, imam vtis, da jezik ni več tako izbran, ni več melodičen in tudi ne išče po izrazih, ki bi kar kipeli v leporečju. V jeziku je čutiti neko zamolklost, izrazi so kar kruto stvarni in po razumski dognanosti ponekod celo odbijajo; še pri liriki je opazna ta značilnost in — zanimivo — pesnik se prav nič ne "razburja" zaradi tega. Vsebinsko ne kipi več iz "blagolasnosti", ampak iz "miselnega" prikaza — jezik se odmika svoji samo zunanji funkciji, prevzema novo — psihološko in tudi sociološko funkcijo. In v tem je velik napredek našega jezika. Moč pridevnikov in glagolov se počasi umika poudarku, ki se prenaša na samostalnik.

Ali naj to pomeni, da naš jezik izgublja na svoji lepoti in izrazni moči? Tega ne bi mogel trditi, ker se v sodobni literaturi opaža, da se celo tvorba stavkov in zaporedij umika občutju misli. Faulkner in James Joyce pišeta, da v stavkih pogosto glagol sploh izpustita, drugod pa ostane sploh samo glagol ali pa celo samo še zaimek. Francoski pisatelj Celine je šel še dlje in napisal svoje največje delo "Voyage au bout de la nuit" v jeziku, ki ne upošteva niti slovnične in se za razumljivost sploh ne zmeni. In vendar je prav to delo tik pred drugo svetovno vojno sprožilo v moderni literaturi gibanje, ki se še danes ni poleglo.

Kakšno literaturo pišemo? Ali raste v zamejstvu "nova" slovenska literatura in ali bo znala v naši književnosti opraviti tisto nalogo, ki ji je dana?

Problem se zastavlja napačno! Ne verjamem, da bi sploh mogla nastati kakšna literatura, ki bi hotela biti "nova" in bi imela namen zavzeti v naši književnosti posebno mesto. V za-

mejestvu pišemo tisto, kar moramo pisati in če pišemo tako, kakor pišemo, je to znak, da smo na pravi poti. Mnogi menijo, da nimamo oči odprtih za svet okoli sebe in da se sploh ne zavedamo, da živimo daleč od doma. Naše pisanje bi bilo takrat vredno, če bi pisalo o "okolju v pampi", se gibal med velemedisti "ameriškega srednjega zahoda" in kazalo naše dotike s svetom folklorne, duhovnega razvoja ali rasti ter propada obeh ali treh kontinentov, kjer smo danes obsojeni živeti. Dogaja pa se ravno obratno in to nam je baje v veliko škodo: ne moremo se odtrgati od domače grude in če smo že v svetu, tedaj vežemo tuji svet v naše vizije o domovini. Le redki so med nami tisti, ki vsaj posredno vnašajo nekaj "svetovljanskega", nekaj kozmopolitizma v našo slovensko stvarnost... Kako bi moglo tako pisanje nakazovati kaj novega, svežega? In če tega ni, kako bi mogla imeti slovenska književnost kaj sadov od tega? Tuji svet nas ni nič naučil, pravijo!

Dejansko pa se slovenska književnost zelo naglo "trga" od vsega, kar je bilo "domačijsko", nekateri govorijo o tem, kar je bilo "večerniško". Pri tem je pot pisateljev in pesnikov v domovini več ko nazorno jasna in je obratna od naše v zamejstvu. Najprej so se doma spopadli s socialističnim realizmom in razen dveh, treh imen (Ingolič, Potrč, Kranjec), ni pustil le-ta sledov. Mlajša skupina (Ciril Kosmač, Mira Miheličeva, Andrej Hieng, Vladimir Kavčič, Smiljan Rozman, Dominik Smole, Beno Župančič) je krenila v iskanje novih osnov v človeku; poezija je bila bolj tiha, skoraj da skromna, vendar je ravno s svojo "skromnostjo" izoblikovala vizije, ki so tembolj prepričljive. V poeziji je jezik ali pa razpon misli čudno blizu liriki Ketteja ali celo Murna, v misli pa zlasti pri Mateju Boru (londonski motivi) nakazuje srečanja s človekom, ki je Slovenec le v toliko, v kolikor je pogledal človeku našega veka odločno v oči.

Pri pesnikih, zlasti pa pri pisateljih novega pisanja (Kosmač in Miheličeva sta sicer starejšega rodu, vendar sem ju zaradi motivike vključil v to dobo) je viden vpliv "velikega sveta". Mi se trgamo od tega sveta in stremimo za naslonitev na svet, ki nam kakor skozi oblak sveti nazaj v domovino, oni pa se domače "stvarnosti" z vso silo otrsajo in streme ven; nad njihovim pisanjem je peza, ki komaj diha, slike in vizije so temne, kakor so temne pri Faulknerju ali Joyceu podobe sveta ob Mississippiju ali pa po dublinskih ulicah. Nove drame, ki so nastale, so toge in rijejo v globino, kakor da bi jih napisal Eugene O'Neill (Bor - Kolesa teme). Slovenstvo v tej literaturi (ali gre res samo za slovenstvo?) je težko, kot da bi bilo zakleto v gordijski voz in cente težkih verig; jezik je poln bremen, kakor da bi bil izraz novega, svojevrstnega baroka v naši duhovnosti — pišejo slovensko, mislijo pa, kakor misli pisatelj na drugem delu sveta, na drugem kontinentu, kjer živimo mi.

Ali je to v škodo slovenski literaturi, v škodo čistosti slovenske misli, ki se oblikuje v naš čas naravno in brez nasilja? Verjetno bo resnica ta, da je oboje — naše pisanje v zamejstvu in njihovo v domovini — le izraz razvoja, ki gre v pravo smer. Mi zremo na domovino in nam je njena oddaljenost svetišče za iskanje pravega očiščenja (osebnega in skupnostnega), tistim v domovini je navzočnost in stalna prisotnost vsega, kar diha domovino kakor velik imperativ: dvigniti morajo našo aktualnost izven meja in nad stare tečaje in kreniti na pot za obliko in vsebino — novega človeka! Poti sta dve, cilj pa je isti in je dejansko prav malo pomembno, ali piše kdo v zamejstvu ali v domovini! Njegova naloga je le, da se pri tem zaveda svojega poslanstva in da ima v sebi čut za svet, ki se rojeva in v katerem ne more biti prave polnosti, če ne bo slovenska misel zaživela v novem svetu iskreno in resnično.

Zadnji sadovi tega razvoja se vsak dan bolj kažejo in dajejo prav tistim, ki slede pristnim klicem v sebi. V domovini je knjižna produkcija tolikšna, kakor ni bila v prejšnjih desetletjih. Sicer je res, da je mnogo, mnogo prevodov — toda tudi to je znak, da gre pot iskanja naprej... Revije, zlasti literarne, niso tako številne, so pa zadosten izraz tega, kar naravno kliče. — V zamejstvu smo Slovenci verjetno med emigrantskimi narodnost-

nimi skupinami tisti, ki smo najbolj zvesti pisanju in ustvarjanju na duhovnem polju. In ravno za nas so pogoji najtežji! Toda vkljub vsemu je prav v zadnjih letih izšlo nekaj del, ki niso tisto, kar bi nekateri "hoteli", da bi moralo biti, pač pa so pričevanje doživetij, ki morejo napovedovati še večja bogastva in še lepše stvaritve. Živimo pač v svetu, ki išče Lepoto, Resnico in Ljubezen.

Nismo, nažalost, stigli posebno se osvrtni na knjižno pjesama France Balantiča (1956), koja je svojom velikom pjesničkom vrijednosti uvrstila pjesnika mučenika medju najbolje slovenske književnike. Ovo pravo bibliofilsko izdanje bogat je dar slovenske emigracije vlastitoj domovini. Kako saznajemo, čak u Ljubljani nisu mogli mimoći ovo krasno izdanje. Još jedna knjiga medju novijim slovenskim izdanjima posebno je književno vrijedna. To je "Ljubljanski triptih" Rude Jurčeca, na koji ćemo se, nadamo se, još posebno opširnije osvrnuti. Navodimo ovdje ostale nove knjige SKA. Zorko Simčič, Človek na obeh straneh stene, novela; France Papež, Osnovno govorenje, pjesme; Stanko Kociper, Na božji dlan, roman; Karl Mauser, Jerčevi galjoti, pripovijest; Neva Rudolf, Čisto malo ljubezni, crtice iz Australije; Mirko Kunčič, Gorjančev Pavlek, pripovijest za omladinu; Karel Vladimir Truhlar, Nova zamlja, pjesme.

Spomenimo još oratorij "Irenej Friderik Baraga", izdan prilikom 160. godišnjice rođenja Barage; tekst: Tine Debeljak, glazba: Alojzij Geržinič, oprema: Bara Remec.

Nas je Hrvata puno više nego Slovenaca u slobodnome svijetu, ali, nažalost, mi smo dosada izdali puno manje od njih hrvatskih knjiga."

— Mesto Pittsburgh je slavilo dvestoletnicu ustanovitve. Za to priliku je bila priređena međunarodna umjetnostna razstava in je o njej napisal za "Ameriško domovino" (štev. 2 dne 19. febr. 1959) kritično poročilo akad. kipar France Gorše. Razstave se je udeležilo 181 umetnikov, med temi iz Argentine 5 in iz Jugoslavije 3. Pisec pravi med drugim:

"Zanimiva je okoliščina velikopoteznosti prirediteljev te mednarodne razstave, da je to pot prvič močnejše zastopana plastika. V celoti je bila sicer res zanimiva, sveža in senzacionalna, vsekakor pa je v obilni meri pogrešala polnokrvnih plastičnih prvin ter njenih pravih vrednot. Dejstvo, da je na tej razstavi prevladovala 90 % abstraktna umetnost, dá človeku res misliti, kam, v katero smer bo šel njen bodoči razvoj. V celoti je opazati, da se je smer skrajnosti začela odmikati ter se že kaže smer snovno konstruktivne kompozicije. Zopet se uveljavlja motiv figure. V kiparstvu se močno opaža dekadencija, formalni razkroj ter vsestranska sprostitev do skrajnosti... Videti je, da morda še nikdar v zgodovini umetnosti ni bilo toliko odprte problematike, kakor na tej razstavi abstrakcionistov. Večina del na tej razstavi so res odmev našega časa in spadajo v pravem pomenu besede v polje l'art pour l'artizma... Zdrava konstruktivna umetnost bo nastajala v povsem prečiščenem novem duhu, kot neizprosna reakcija na zmedo duhov sedanje dobe... Čas, ki je pred nami, kliče nov razvoj; smemo pričakovati isti pojav tudi mi, le pod drugačnim imenom."

doma in po svetu

— Univerzitetna knjižnica v Oxfordu je podarila Univerzitetni knjižnici v Ljubljani Trubarjev katekizem, ki je izšel leta 1555 v Tuebingenu v Nemčiji. Bila je ena izmed osnovnih knjig slovenskega knjižnega jezika, ki je seveda že davno pošla in sta od nje naklade bila znana samo dva izvoda: eden je bil v Oxfordu, drugi pa je v Nacionalni biblioteki na Dunaju.

— Državna založba Slovenije v Ljubljani je izdala III. knjigo Zbranih del Otona Župančiča, ki ga ureja Dušan Pirjevec. Knjiga vsebuje poezijo poslednjih pesnikovih zbirk: V zarje Vidove, Zimzelen pod snegom in tiste, ki so ostale še v rokopisu. — Janez Gradišnik je znova prevedel Ernesta Hemingwaya delo Starec in morje in napisal tudi uvod in komentar. Knjiga je izšla pri Kondorju in je delo opremil in ilustriral Bogo Pregelj. — Mariborska založba Obzorja je izdala Aristofanove komedije in sicer so v tem izboru izšle komedije: Aharnjani, Ptiki, Lizistrata in Ženski parlament. Prevod sta oskrbela dr. Franc Bradač in prof. Marijan Tavčar. — Anton Sovre je pri Državni založbi izdal prevod velikega Plutarhovega dela: Življenje velikih Grkov. Kritika hvali dovršenost in izdelanost prevodov. — Nov slovenski izbor Wildovih pravljic je pripravil pisatelj Ciril Kosmač. Uvod je napisal Josip Vidmar, ilustriral pa je Vladimir Lakovič.

— Za leto 1959 je Slovenska Matica določila naslednji knjižni načrt: Anatole France, Zločin Silvestra Bonnarda, roman v prevodu Karla Dobide; dr. Izidor Cankar, Uvod v umevanje likovne umetnosti; Lino Legiša in A. Slodnjak, Zgodovina slovenskega slovstva, II. del. Kot izredne knjige pa izidejo: William Shakespeare, Henrik V., prevedel Matej Bor; Cvetko Golar, Jasne livade, Izbrane pesmi; Lukrecija, O naravi sveta, prevedel Anton Sovre; kot izredno izdanje izide tudi Antona Molika Posavska Slovenija.

— Slovenska akademija znanosti in umetnosti (SAZU) bo izdala naslednja dela: Letopis, VIII., knjiga za 1956 in 1957, uredil Milko Kos; Milan Vidmar: Problemi

razpetine v električnem daljnovodu; L.M. Škerjanc, Anton Lajovic; Viktor Korošec, Hethitica; napovedana je tudi IX. knjiga Letopisa za l. 1958, dalje: Arheološki vestnik, leto IX. in X.; Anton Bajec: Besedotvorje slovenskega jezika V.; Slovenski biografski leksikon III/1 (9. zvezek). Geografski zbornik, 5. knjiga. Umetnostni razred napoveduje monografijo o slikarju Gojmirju A. Kosu ter Marijana Kozine Tri balade Petrice Kerempuha (skladba).

(Dalje s 1. str.)

Kaj naj storimo? Še je čas, da se marsikatera nesreča prepreči. Duhovni napredek naroda sloni na pravem notranjem ravnotežju vseh vrednot. Če se kulturnemu delu spodnesejo tla, bodo povsod čutili padec in kmalu bodo začeli tudi drugi drveti navzdol. Kaj pomagajo palače in velike dvorane, če bo praznота donela od vseh strani, ali pa se bodo ljudje razbežali, ker bi morali poslušati vedno eno in isto melodijo!

Kulturnih delavcev in njih delovanja v mnogoličnosti potrebuje mo, kakor potrebujemo zraka, vode in vsakdanjega kruha. Na teh temeljih sloni vse, kar je pozitivno!

GLAS bodo odslej dobivali brezplačno naročniki naših knjižnih zbirk in naši člani. Za vse druge bo znašala naročnina za drugo polovico leta 1959 (12 števk) 30 pesov za Argentino, 40 arg. pesov za ostalo Juž. Ameriko, 1 dolar za USA in Kanado, 20 šilingov za Avstrijo, 500 lir za Italijo, 400 fr. frankov za Francijo in pol funta za Anglijo in Avstralijo.

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

NOVI CENIK

(veljaven od 1. avgusta 1959; prva cena je za Argentino, druga za ostale države Južne Amerike; drugod ostanejo cene iste kod do sedaj)

PRVI LETNIK: Meddobje, štev. 1/2: 40.— (45.—) pesov; štev. 3: 30.— (35.—); štev. 4: 30.— (35.—); 1-4 skupaj: 90.— (100.—); **Vrednote II. knjiga**: 50.— (60.—); **Kociper, Mertik**, razprodano; **Pregelj: Moj svet in moj čas**, broš.: 50.— (60.—), platno 65.— (75.—), usnje 80.— (90.).

DRUGI LETNIK: Meddobje, 1.-2.: 50.— (60.—); 4.-5.: 35.— (40.—); 6.: 35.— (40.—); 1.-6. skupaj: 110.— (120.—); **Vrednote III.**: 50.— (60.—); **Velikonja: Ljudje**: broš. 45.— (55.—); platno razprodano; **Marolt, Zori noč vesela**, razprodano; **Kos-Gorše, Križev pot**: 20.— (25.—); **Bertoncelj-Arko, Dhaulagiri**, broš. 60.— (70.—); platno 80.— (90.—); **Geržinič, Baraga**, 50.— (60.—); **Remec-Debeljak, Kyrie Eleison**, 30.— (35.).

TRETJI LETNIK: Meddobje 1.-2.: 40.— (45.—); 3.-4.: 45.— (55.—); 5.-6.: 40.— (45.—); skupaj 1.-6.: 110.— (120.—); **Vrednote IV. knjiga**, 50.— (60.—); **France Balantič**, broš. 50.— (60.—); platno 70.— (80.—); **Simčič, Človek na obeh straneh stene**, broš. 45.— (55.—); platno 60.— (70.—); **Papež, Osnovno govorenje**, 30.— (35.—); **Kociper, Na božji dlani**, broš. 60.— (70.—); platno 80.— (90.—); **Jurčec, Ljubljanski triptih**, broš. 50.— (60.—), platno 70.— (80.—).

ČETRTI LETNIK: v skupni naročnini za cel letnik broš. 300.— (350.—); vezano 380.— (450.—); **Meddobje** 1.-2.: 40.— (45.—); 3: 40.— (45.—); 4: 40.— (45.—); 1.-4. skupaj: 110.— (120.—); **Zgodovinski zbornik** 70.— (80.—); **Mausner, Galjoti**, broš. 35.— (45.—); vez. 45.— (55.—); **Kunčič, Gorjančev Pavlek** broš. 50.— (60.—); karton 70.— (80.—); platno 90.— (100.—); **Rudolf Neva, Čisto malo ljubezni**, broš. 35.— (40.—); karton 50.— (60.—); **Avguštin, Enchiridion**, nav. papir 30.— (35.—), boljši papir, razprodano; **Truhlar Nova zemlja** 30.— (35.—).

"GLAS" je štirinajstdnevnik. Izdaja ga Slovenska kulturna akcija, Alvarado 350, Ramos Mejía FCNDFS, Bs. Aires, Argentina. Ureja Ruda Jurčec. Tiska tiskarna "Federico Grote", Montes de Oca 320, Buenos Aires.